

В країну знань та юності

відчинила двері новозбудованої школи для іллінських школярів осінь. Вона ступала тихо по землі. Торкалась ледь помітно воріт, стукотіла у двері наших домівок. І вони відчинялися, а ми всі радо приймали її щедрі дари. Однак найбільшим даром для іллінців стало відкриття нової школи, а 1 вересня 2001 р. увійшло в історію села як світле велике свято. Скільки ж потрібно було організаторських здібностей і людського розуміння, щоб за короткий термін створити ось таку красуню, яка відразу стала гордістю села!

Того суботнього дня всі люди облишили свої повсякденні справи, аби ще раз подивитися на красу, створену майже власними сила-

ми. Та всі ми розуміємо, що цим світлим дивом повинні повсякчас завдячувати саме нашим керівникам, людям, для яких школа стала рідним дітищем. Насамперед сільському голові О. В. Ревчуку, голові райдержадміністрації Ю. А. Благодиру, першому заступнику голови райдержадміністрації С. В. Шевченку, інспектору державного архітектурно-будівельного контролю С.В.Тихоненку, голові СВК «Прогрес» Ф.І.Гордійчуку, директору ПП «Універсал» А.М.Лукашевичу, начальнику райШЕД М.Т.Чучману, начальнику дільниці «Рівнеоблводоканалу» В.А.Макотері, бригаді будівельників з с. Курозвани, виконробу В. Є. Ско-

цику, начальнику відділу освіти Г.А.Гончаровій, педагогічному колективу школи, сільському батюшці В. Ф. Хомичу та пресвітеру І.І.Михальчуку.

... Кружляє листя в осіннім вальсі і лягає під ноги гамірливій дівчорі, що простує вулицею до школи. За мить лунає сріблястий голос дзвінка, і шкільне подвір'я пустіє. Лише павутинка бабиного літа зачепилася за жовто-гарячу голівку чорнобривця і наче про щось сперечається з вітром. А може це заблукало відлуння дзвінка, а чи просто дитячий сміх з країни знань та юності?

Тетяна ДУБИЧ.
с. Іллін.